U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. U.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, 400 02 Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2006, č. j. 14 Az 487/2004 - 29,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2004, č. j. OAM-3583/VL-10-P08-2003, žalovaný rozhodl že se žalobci (dále též „stěžovateli“) azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje a že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.výše uvedeným rozsudkem.

Rozsudek žalobce napadl kasační stížností. Uvedl, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud si pravděpodobně ani nezajistil zprávu o dodržování lidských práv v stěžovatelově zemi původu. V opačném případě by mohl zjistit, že fenomén „*vahábismu*“ může vést na straně stěžovatele k subjektivnímu pocitu o pronásledování. Soud ve věci rozhodl bez nařízeného jednání, a to navzdory tomu, že stěžovatel měl zájem na osobní účasti. Stěžovatel dále tvrdí, že část rozsudku pojednávající o překážkách vycestování je nepřezkoumatelná pro nedostatek

odůvodnění, neboť pouze odkazuje na rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel dále uvedl, že kasační stížnost je důvodná ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). a má za to, že svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS, kdy bylo judikováno, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*.“ (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné, a to zvláště za situace, kdy žalobní body (a to včetně jím uváděných důvodů, proč splňuje podmínky dle § 91 zák. o azylu) jsou dosti obecné. Dokonce i ve své podstatě odkaz na odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného nelze v kontextu stěžovatelových žalobních námitek považovat za nepřezkoumatelný. Ve správním rozhodnutí se jednoznačně uvádí, že na základě údajů uvedených stěžovatelem v azylovém řízení nezjistil žalovaný žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by mohl být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V žalobních námitkách (jakkoli jsou nepochybně projednatelné a určitá konkreta jsou v nich uvedena) pak vůbec není zmíněno, že a případně v jakých ohledech by mělo být rozhodnutí žalovaného stran posouzení otázky humanitárního azylu nesprávné či jinak nezákonné. Pokud tedy krajský soud uvedl, že se ztotožňuje stran posouzení otázky humanitárního azylu se závěry žalovaného, na které v plném rozsahu odkázal, nelze to v celkovém kontextu věci stěžovatele považovat za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že není pravdivé tvrzení stěžovatele, že si krajský soud nezajistil zprávu o dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele. Tato zpráva je součástí správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici.

Ke stěžovatelově námitce, že krajský soud ve věci rozhodl bez nařízeného jednání, a to navzdory tomu, že stěžovatel měl zájem na osobní účasti, Nejvyšší správní soud uvádí, že v dané věci jednání před krajským soudem proběhlo dne 13. 11. 2006 (viz č. l. 28 soudního spisu) a stěžovatel byl o nařízení jednání řádně informován (viz doručenka na č. l. 26 soudního spisu). Stěžovatel tedy ve své kasační stížnosti neuvádí pravdivé informace. K otázce práva žalobce na veřejné projednání věci se již Nejvyšší správní

soud vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, publ. pod. č. 482/2005 Sb. NSS, nebo např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, publ. pod. č. 641/2005 Sb. NSS. Ve souladu s touto judikaturou pak nelze postup krajského soudu označit jinak než za správný.

Stěžovatel rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, pokud tvrdí, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. však Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které žalobce neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl; k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), dále též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33, www.nssoud.cz, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43 (publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS),. V tomto konkrétním případě pak stěžovatelovi nic nebránilo, aby tyto výtky vůči správnímu orgánu uplatnil již v žalobě.

Ke stěžovatelovu tvrzení, že se cítí být ohrožen přívrženci *vahábismu*, a splňuje tedy podmínky dle § 12 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí následující: Problematika týkající se nesprávné aplikace § 12 zákona o azylu ve vztahu k jednání ze strany soukromých osob, případně míry aprobace takového jednání státními orgány země původu, byla již v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě řešena. Jak již bylo např. judikováno: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny*.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48; dostupný na www.nssoud.cz; srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). K pochybnostem o schopnosti státních orgánů ochránit žadatele o azyl v zemi jeho původu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, dostupném na www.nssoud.cz, kdy uvedl, že *pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb*.“. Výše uvedená judikatura pak dopadá i na případ stěžovatele, který požádal o azyl s tvrzením mj. o pronásledování soukromými osobami (vyděrači a přívrženci vahábistického hnutí), přičemž nevyužil vnitrostátních prostředků ochrany před tímto pronásledováním v zemi původu. Postavením vahábistického hnutí v zemi původu stěžovatele se Nejvyšší správní soud již zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 207/2005 - 66, dostupné na www.nssoud.cz, kde bylo např. uvedeno: „*vachabismus je ze strany kyrgyzských státních orgánů chápán jako nežádoucí hrozba politického extremismu z řad islámských konzervativců, proti kterému je třeba zákonnými způsoby bojovat, a právní řád země původu poskytuje občanům právní prostředky k ochraně práv a svobod*.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný a krajský soud tedy při hodnocení stěžovatelovy žádosti o azyl rozhodovali v souladu s touto ustálenou judikaturou.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto

okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu